

James Patterson
Ren, Alex Cross

2014
Uitgeverij XL
Leidschendam

Een

Het gebeurt me niet elke dag dat ik ergens aanbel en er door een naakte vrouw wordt opengedaan.

Begrijp me niet verkeerd, in de twintig jaar dat ik de wet handhaaf, is het eerder voorgekomen. Maar niet vaak.

‘Ben jij de kelner?’ vroeg ze. De heldere maar lege blik in haar ogen zei xtc, en ik rook de geur van wiet. De muziek dreunde – het was van die meedogenloze techno waarvan ik, als ik er maar lang genoeg naar luister, de neiging krijg mijn polsen door te snijden.

‘Nee, niet de kelner,’ zei ik terwijl ik haar mijn insigne liet zien. ‘Ik ben van de politie. U moet iets aantrekken. Nu meteen.’

Ze was totaal niet onder de indruk. ‘Er zou een kelner komen,’ zei ze tegen niemand in het bijzonder. Ik werd er tegelijkertijd misselijk en intens verdrietig van. Ze zag eruit alsof ze nog op school zat, en wij, die haar kwamen arresteren, waren oud genoeg om haar vader te zijn.

‘Loop haar kleren even na voordat ze die aantrekt,’ zei ik tegen een politievrouw uit het arrestatieteam. Behalve ikzelf waren er vijf agenten in uniform, één medewerker van jeugdzaken, drie rechercheurs van de zedenpolitie en nog drie man uit het tweede district, onder wie mijn vriend John Sampson.

Het tweede district is Georgetown – geen wijk waar de zedenpolitie normaal gesproken in actie komt. Dit witte herenhuis in N Street was typisch voor deze buurt, de waarde lag hoogstwaarschijnlijk ruim boven de vijf miljoen. Het was een huurhuis, en hoewel de huur een halfjaar vooruit was betaald, had het papieren spoor naar dokter Elijah Creem geleid, een van de populairste plastisch chirurgen van Washington DC. Voor zover wij het konden inschatten, zamelde Creem het geld in waarmee dit soort ‘branche feestjes’ werd gefinancierd en zorgde zijn pornopartner Josh Bergman voor het snoepgoed.

Bergman was de eigenaar van Cap City Dolls, een legaal modellenbureau met een kantoor in een zijstraat van M Street en een ondergrondse vleesafdeling waarover veel geruchten de ronde deden. De rechercheurs van Zeden waren ervan overtuigd dat Bergman met de ene hand het agentschap leidde en met de andere exotische danseressen, gezelschapsdames, masseurs en zogenaamd pornotalent rondstuurde. Voor zover ik het kon inschatten was het hier vergeven van het ‘talent’, waarvan het overgrote deel zo te zien rond de achttien was. Max.

Ik kon niet wachten om dat tuig te arresteren. Het surveillanceteam had Creem en Bergman die avond tegen zevenen in het centrum van de stad de Minibar in zien gaan, en daarna, om ongeveer half-

ten, naar het feest in dit huis. Nu hoefden we ze alleen nog maar uit hun hol te roken.

Achter de afgesloten vestibule was het feest in volle gang. De hal en wat formeel de woonkamer was, waren afgeladen. Aan de ene kant stonden Queen Anne-meubels op een parketvloer, aan de andere kant dans-ten halfnaakte kinderen die knetterstoned waren met plastic bekertjes in hun hand.

‘Ik wil dat iedereen in de voorkamer wordt vastgehouden,’ schreeuwde Sampson naar een van de agenten in uniform. ‘We hebben een huiszoekingsbevel zonder clausule, dus neem de tijd. We zoeken drugs, kasboeken, agenda’s, mobiele telefoons, alles. En zet die rotmuziek af!’

De ene helft van het team zorgde ervoor dat niemand het huis in of uit kon, de andere helft liep met mij naar de achterkant, waar nog meer feestvierders bezig waren.

In de open keuken, rondom een groot kookeiland met een marmeren blad, werd gestrippokerd. Zes gespierde knapen en twee keer zoveel meiden stonden met kaarten in hun handen in hun ondergoed en gaven elkaar jointjes door.

Sommigen van hen probeerden toen we binnenvielen weg te komen. Een paar meisjes gilden en zetten het op een lopen naar de gang, maar we blokkeerden de doorgang al.

Iemand zette de muziek uit.

‘Waar zijn Elijah Creem en Joshua Bergman?’ vroeg Sampson. ‘De eerste die het me vertelt, krijgt een gratis enkeltje naar buiten.’

Een mager meisje in een zwarte lakbeha en een afgeknipte spijkerbroek wees naar de trap. Gezien de omvang van haar borsten in relatie tot de rest van haar lichaam schatte ik in dat zij minimaal één keer bij dokter Creem onder het mes was geweest.

‘Boven,’ zei ze.

‘Kutwijf,’ mompelde iemand.

Sampson gebaarde met het krommen van zijn vinger dat ik hem moest volgen, en we gingen als eersten naar boven.

‘Mag ik weg?’ vroeg het meisje in de afgeknipte spijkerbroek.

‘Laten we eerst maar eens gaan kijken of je een beetje te vertrouwen bent,’ zei Sampson.

De hal op de eerste verdieping was verlaten, en het enige licht kwam van een elektrische stormlamp op een glanzend antiek tafeltje bij de trap. Aan de muur hingen portretten van ruiters en op de vloer lag een lang smal kleed dat tot een gesloten dubbele deur aan het einde van de gang doorliep. Vanaf de plek waar ik stond, kon ik de muziek aan de andere kant van die deur horen stampen. Deze keer van de oude stempel. De Talking Heads, ‘Burning Down the House’: *Watch*

out, you might get what you're after. Cool babies, strange but not a stranger...

Ik hoorde ook gelach, en de stemmen van twee mannen.

‘Heel goed, schat. Iets dichterbij. Trek nu haar slipje maar omlaag.’

‘O yeah! Te gek!’

Sampson keek me aan alsof hij óf zou overgeven, óf een moord zou begaan.

‘Eropaf,’ zei hij, en we liepen de hal in.

Twee

‘Politie! We komen binnen!’

Sampsons stem bulderde boven alles uit. Hij sloeg één keer hard op de mahoniehouten deur – zijn persoonlijke versie van aankloppen en je kenbaar maken – en gooide hem wijd open.

Elijah Creem stond vlak achter de deur en zag er net zo kalm uit als op de foto’s die ik van hem had gezien, met geolied donkerblond haar en een vierkante kin met een kuiltje erin – de perfecte buitenkant.

Hij had zijn kleren aan, net zoals Bergman. De andere drie aanwezigen niet. Bergman hield een iPhone in zijn hand en filmde het bizarre ménage à trois dat op het grote tweepersoonsbed werd opgevoerd.

Eén meisje lag op haar rug op bed. Haar beha was aan de voorkant open en haar felroze slipje lag om haar enkels. Ze droeg een doorzichtig beademingsmasker dat met een slang aan een grote, grijze metalen tank naast het bed was verbonden. De jongen die op haar lag, was op een zwarte blinddoek na poedelnaakt, en een ander meisje stond met een klein cameraatje boven hem en maakte opnames vanuit een andere hoek.

‘Wat is dit in godsnaam?’ vroeg Creem.

‘Dat zou ik ook weleens willen weten,’ zei ik. ‘Verroer je niet!’

Ze staarden ons nu allemaal met grote ogen aan, be-

halve het meisje met het masker op dan. Zij leek volkomen van de wereld te zijn.

‘Wat zit er in die tank?’ vroeg ik terwijl Sampson naar haar toe liep.

‘Lachgas,’ zei Creem. ‘Relax. Er is niets aan de hand.’

‘Ammehoela,’ zei John tegen hem, en hij haalde het masker voorzichtig van het gezicht van het meisje.

De roes van lachgas duurt tamelijk kort; het was uitgesloten dat deze meiden verder niets hadden gebruikt.

Op het nachtkastje lagen blauwe pilletjes – meer xtc, vermoedde ik. Verder stonden er nog een paar bruine glazen buisjes, waarschijnlijk poppers, en een halfvolle fles Cuervo Reserva.

‘Luister,’ zei Creem onaangedaan terwijl hij me recht in de ogen keek. Zo te zien deelde hij de lakens uit.

‘Ziet u dat koffertje daar staan?’

‘Elijah?’ vroeg Bergman, ‘wat doe jij nou?’ Maar Creem antwoordde niet. Hij keek me aan alsof hij en ik de enige twee mensen in de kamer waren.

‘Er ligt een envelop met dertigduizend dollar in dat koffertje,’ zei hij. Toen keek hij veelbetekenend van het bruine leren koffertje op het antieke dressoir naar een van de drie ramen in de slaapkamer. De met franjes versierde rolgordijnen waren gesloten, maar het was evengoed duidelijk wat hij in gedachten had.

‘Hoe lang denkt u me voor dertigduizend dollar te kunnen geven?’ vroeg hij. Het was ongelooflijk hoe kalm

hij op de hele toestand reageerde. En hoe arrogant. Ik geloof dat hij er volledig van uitging dat ik het zou doen. ‘U bent toch niet het type dat uit het raam springt, dokter Creem?’ vroeg ik.

‘Normaal gesproken niet, nee,’ zei hij. ‘Maar aangezien u blijkbaar weet wie ik ben, begrijpt u waarschijnlijk ook wel dat er nogal wat voor me op het spel staat – een gezin, een beroepspraktijk...’

‘Met alleen het afgelopen jaar al een omzet van zes-enhalf miljoen,’ zei ik. ‘Volgens onze gegevens, althans.’ ‘En dan komt mijn reputatie daar natuurlijk nog bij. Die is hier in deze stad onbetaalbaar. Dus wat zegt u ervan, rechercheur? Hebben we een deal?’

In zijn gedachten was hij al bijna uit het raam geklommen. Deze man was gewend te krijgen wat hij wilde. Maar ik was geen zeventienjarig meisje met een problematisch zelfbeeld.

‘Ik denk dat mijn partner het heel goed heeft verwoord,’ zei ik. ‘Hoe zei jij het ook weer, John?’

‘Iets van “ammehoela”,’ zei Sampson. ‘Hoe oud zijn deze kinderen, Creem?’

Voor het eerst kwam er een barst in de zelfgenoegzame gelaatsuitdrukking van dokter Creem. De stompzinnige grijns gleed van zijn mond en zijn ogen schoten onrustig heen en weer.

‘Heren...’ zei hij. ‘Ik heb nog veel meer cash geld. Veel meer. We kunnen er vast wel uitkomen.’

Maar ik was klaar met die vent. ‘U heeft het recht om te zwijgen...’

‘Ik wil niet moeten smeken.’

‘Doe dat dan ook niet,’ zei ik. ‘Alles wat u zegt kan en zal tegen u gebruikt worden...’

‘In jezusnaam, u ruïneert me! Begrijpt u dat niet?’

Zijn narcisme alleen was al stuitend genoeg, maar dat hij ook nog eens geen idee leek te hebben van wat hij had misdaan, des te meer.

‘Nee, dokter Creem,’ zei ik terwijl ik hem omdraaide en hem de handboeien omdeed. ‘Dat heeft u zelf gedaan.’